

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 02/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 872

“NÓI KHÉO MÊ HOẶC NGƯỜI LÀ ĐẠI TỘI”

Nói khéo là lời nói khéo. Hòa Thượng nhắc đến câu chuyện của một người trong thời Khổng Lão Phu Tử tên là Thiểu Chính Mão. Khi Khổng Lão Phu Tử vừa lên làm quan, Ngài đã chém vị Thiểu Chính Mão vì tội “*năng ngôn thiện đạo*”, nói lời thêu dệt, nói lời khéo léo làm mê hoặc lòng người, làm cho nhân tâm bất an, làm cho người ta rơi vào tà tri tà kiến. Khổng Lão Phu Tử cho rằng người “*năng ngôn thiện đạo*” nói hay nhưng không thật, lời nói khéo léo mê hoặc lòng người không giúp cho người ta có chánh tri chánh kiến mà khiến cho người ta rơi vào tà tri tà kiến, không phân biệt được tà chánh, phải quấy tốt xấu. Ngày nay, người nói hay, nói giỏi, nói khéo không bị coi là phạm tội, thậm chí đi ứng cử còn có thể trúng cử.

Trong nhà Phật, người “*nói lời thêu dệt*” phạm 1 trong 4 trọng tội: Nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác, nói lời thêu dệt. Người học Phật chúng ta phải nói lời chân thật, nói lời từ chân tâm, thật lòng mà nói. Đôi khi chúng ta muốn nhờ ai làm việc gì đó để được việc cho mình thì chúng ta nói rất khéo. Đó cũng thuộc về “*năng ngôn thiện đạo*”. Người học Phật chúng ta không nên nói lời khéo léo mà phải nói lời thật lòng.

Hòa Thượng nói: “***Giáo học của Khổng Lão Phu Tử, điều thứ nhất là đức hạnh, điều thứ hai là ngôn ngữ. Phật dạy chúng ta cũng không ngoại lệ. Phật dạy chúng ta tu tâm thanh tịnh chính là đức hạnh. Trí tuệ biện tài chính là ngôn ngữ. Khổng Lão Phu Tử và Thích Ca Mâu Ni Phật tuy không họ, tuy không hội họ nhưng các Ngài giáo hóa chúng sanh giống nhau, trùng họ với nhau***”.

Chúng ta đã biết, tự tánh của Phật và tự tánh của tất cả chúng sanh chúng ta đều giống nhau. Phật là bậc giác ngộ. Phật đã giác ngộ rồi nên Ngài đã trở về với tự tánh thanh tịnh. Chúng ta bị ô nhiễm. Khi nào chúng ta không còn ô nhiễm nữa thì chúng ta trở về tự tánh thanh tịnh giống y như Phật, không hai không khác. Cho nên chúng ta phải hiểu, từ trên xuống dưới, từ chư Phật cho đến những chúng sanh nhỏ bé nhất đều có tự tánh như nhau. Chúng ta ăn thịt chúng sanh thì chúng ta làm cho tự tánh thanh tịnh của chúng sanh bị lu mờ hơn vì chúng ta làm cho những chúng sanh đó sân hận. Chúng ta hiện tại đã tình ngộ hơn nhiều so với những chúng sanh đó. Tâm thanh tịnh của những chúng sanh đó còn lu mờ hơn, ô nhiễm sâu nặng hơn.

Phật nói: **“Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành”**. Câu này ý nghĩa là Phật và chúng sanh có tự tánh thanh tịnh như nhau. **“Chúng sanh”** là nói đến tất cả mọi loài, chúng duyên hòa hợp tạo thành hiện tượng, gọi là **“chúng sanh”**. **“Chúng sanh”** không chỉ bao gồm con người, mà còn bao gồm chúng sanh muôn loài.

Tu tâm thanh tịnh là đức hạnh. Trí tuệ biện tài là ngôn ngữ. Phật và Khổng Lão phu Tử tuy không gặp mặt nhưng các Ngài giáo hóa chúng sanh như nhau, vậy thì chúng ta biết các bậc Hiền Thánh đã trở về tâm thanh tịnh nên sự giáo hóa chúng sanh như nhau. Nhà Phật có câu: **“Phật Phật đạo đồng”**. Đã là Phật rồi thì tự tánh như nhau. Các Ngài tự tánh như nhau thì giáo hóa chúng sanh cũng giống nhau. Chúng ta có khác biệt bởi vì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng sanh chúng ta hoàn toàn khác nhau. Phật không có vọng tưởng, không có phân biệt, không có chấp trước mà lưu lộ từ nơi tự tánh thanh tịnh nên không có sự sai khác.

Hòa Thượng nói: **“Trong biện tài phải có trí tuệ thì biện tài của bạn mới tích công bồi đức, không tạo nghiệp. Nếu không có trí tuệ thì tốt nhất là không nên biện tài. Người có biện tài tạo nghiệp rất nặng”**. Không có trí tuệ thì không nên nói nhiều vì nói nhiều là tạo nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Người “năng ngôn thiện đạo” nói ra không phải là chánh pháp, nói ra mê hoặc lòng người. Tội này rất nặng”**. Nhà Phật gọi đây là **“nói lời thêu dệt”**. Người xưa nêu biện tài thì bị chém. Người thời nay thì ngược lại, họ đi học lớp đào tạo biện tài, thậm chí người biện tài giỏi khi ứng cử thì được đặc cử. Hòa Thượng nói: **“Khổng Lão Phu Tử cho rằng người nói lời khéo léo, làm cho lòng người tà tri tà kiến, mê hoặc điên đảo gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến xã hội”**. Những người có sức ảnh hưởng đối với xã hội thì phải nói lời chân thật, lời nói và việc làm phải đi đôi với nhau. Trong **“Kinh Hoa Nghiêm”**, Phật dạy: **“Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”**. Học để làm Thầy người, hành để làm mô phạm cho người, không được **“nói một đằng, làm một nẻo”**.

Gần đây chúng ta thấy có rất nhiều người chọn tu một pháp khác nhưng lại dạy người ta tu một pháp khác. Họ dạy người ta niệm Phật nhưng bản thân họ không niệm Phật. Nếu chúng ta rơi vào tình huống này thì rất tai hại. **Nhiều lần Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta chọn pháp tu, chọn người dẫn đạo thì phải chọn người có “Sư thừa”, có sự tiếp nối truyền thừa**. Thật ra mà nói, khi tôi bắt đầu dịch đĩa Hòa Thượng Tịnh Không, khi nghe được lời dạy bảo này của Ngài thì tôi nhận ra rằng mấy chục năm trước đó cuộc đời của tôi không có một vị Thầy dẫn đạo. Khi xưa, tôi được gửi đến sống ở trong một tịnh xá trong khoảng 3 năm. Tịnh xá đó có một người tịnh không ra tịnh, điên không ra điên. Hàng ngày người Thầy đó gây đàn ghi ta, mỗi lần gây 6 dây phát ra âm thanh **“phèng! phèng!”**. Hàng ngày tôi đi lấy cơm về cho Thầy ăn. Nhờ duyên phước đó nên tôi chuyển đến một nơi khác. Nhưng khi đi đến nơi khác thì tôi chỉ lao động mà không có cơ hội học tập. Sau đó tôi lại đến một nơi khác, vì kính trọng người đó nên tôi coi đó là Thầy. Chỉ đến khi tôi bắt đầu dịch đĩa Hòa Thượng Tịnh Không thì tôi mới chính thức được nghe lời dạy bảo của Ngài. Từ đó cho đến nay, suốt gần 20 năm qua, tôi chỉ nghe lời của Hòa Thượng, chỉ dịch đĩa của Hòa Thượng,

chỉ đọc sách của Hòa Thượng. Mọi người thấy trong đời sống, trong việc làm, đối nhân xử thế của tôi không đến nỗi tệ. Chúng ta phải hết sức cẩn thận! Nếu chúng ta gặp một vị Thầy “*năng ngôn thiện đạo*” thì chúng ta rất tội nghiệp. Người hướng đạo mà chỉ nói hay nhưng không thật làm thì chúng ta thật khổ.

Hòa Thượng nói: “*Ngày xưa, người nói hay nhưng nói lời không thật thì bị chém. Ngày nay thì ngược lại, người nói hay không bị chém mà còn được ủng hộ, được trùng cử*”. Cho nên chúng ta nhất định phải nhận biết rõ ràng.

Hòa Thượng nói: “*Người xưa có chỗ tốt là có sự phòng phạm rất nghiêm khắc, không để cho lòng người bị ô nhiễm*”. Nhiều người hỏi Ngài Lý Bình Nam: “*Vị đó giảng pháp rất hay, rất nổi tiếng. Vị đó về Đài Trung, tại sao Ngài không mời vị đó giảng pháp?*”. Ngài Lý Bình Nam trả lời: “*Tôi hộ pháp cho các vị. Tôi giúp các vị giữ tâm thanh tịnh, không bị ô nhiễm. Tôi muốn các vị phải một lòng một dạ tu Tịnh Độ, chỉ một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng, những vị nổi tiếng đó tu Mật, tu Thiền, tu Hoa Nghiêm Tông, tu Pháp Hoa Tông... Chúng ta ở đây niệm Phật một thời gian, tâm có chút thanh tịnh. Nếu họ đến đây nói “có Thiền có Tịnh như hổ mọc thêm sừng” thì các vị sẽ bị động tâm, sẽ nghe theo họ*”. Ngài Lý Bình Nam nói câu này khiến người nghe có thể cảm thấy khó chịu: “*Các vị giống như cá ở trong ao, đã được nuôi dưỡng khỏe khoắn mập mạp thì họ đến vớt đi những con cá được nuôi to mập*”.

Các bậc Thầy tu hành nghiêm túc đều biết phòng phạm. Chúng ta tu hành thanh tịnh trong một đạo tràng, nếu chúng ta tùy tiện tiếp xúc với một tư tưởng khác, gặp phải người “*năng ngôn thiện đạo*”, nói lời khéo léo thì chúng ta sẽ ô nhiễm ngay. Người xưa nghiêm khắc đến mức phòng phạm, ngăn ngừa trước khi phạm chứ không phải là phạm rồi mới đi cứu chữa.

Ngày xưa phải mở đạo tràng, mọi người trực tiếp đi đến đạo tràng để cùng nhau tu tập. Ngày nay có nhiều đạo tràng online trên Zoom. Các Zoom khác có rất nhiều các tư tưởng, các tôn giáo, các tông phái khác. Người ta vào Zoom nghe họ nói. Vừa rồi có một nhóm nổi tiếng nói rất hay, mê hoặc rất nhiều người, bao gồm cả những người học Phật lâu năm. Nhóm đó vừa bị quốc gia dẹp vì họ “*năng ngôn thiện đạo*”.

Trong suốt gần 80 năm giảng Kinh thuyết pháp, Hòa Thượng chỉ nói những lời chân thật. Ngài luôn nhắc nhở, cảnh báo để chúng ta không bị rơi vào sai phạm, không bị rơi vào tà tri tà kiến. Tôi đi giảng, đến đâu tôi cũng nhắc nhở, mong những điều tốt đẹp cho mọi người. Vậy mà có người đi ngang qua nói: “*Các bà này thật đáng thương, cứ ngồi đó mà nghe mắng!*”. Người ta giảng Phật pháp nhưng không nói lời giáo huấn của Phật, không làm những việc làm của Phật để giáo hóa chúng sanh. Họ giảng một lúc thì hát một bài cho vui khiến người nghe rất vui thích. Đến lúc không vui, khổ đau đến trước mắt, họ kêu trời nhưng trời không thấu, kêu Phật nhưng không thấy Phật đâu.

Hòa Thượng nói: “*Thiếu Chánh Mão không có tội gì nhưng bị chém vì nói lời không thật, làm mê hoặc lòng người. Ngày nay thì khó rồi!*”. Người xưa phòng phạm rất nghiêm khắc vì không muốn nhân tình bị ô nhiễm. Ngày nay, người nói hay, nói khéo thì được ủng hộ. Thậm chí người ta còn mở trường lớp đào

tạo kỹ năng nói. Chính mắt tôi chứng kiến họ nói hay đến mức khiến người ta tin như thật rồi bán nhà, bán đất. Đến khi phát hiện ra mình bị lừa thì họ đã mất hết tài sản, không còn cứu được nữa.

Hòa Thượng nói: *“Người ngày nay từ nhỏ đã bị ô nhiễm ‘năng ngôn thiện đạo’ một cách nghiêm trọng từ ti vi, internet. Theo tôi nghĩ, họ bị ô nhiễm từ nhỏ như vậy thì làm sao mà có thể cứu vãn được!”*. Điều đầu tiên mà Khổng Lão Phu Tử dạy người chính là đức hạnh. Thích Ca Mâu Ni Phật cũng dạy người đức hạnh. Phật dạy chúng ta *“cần tu Giới – Định – Tuệ, diệt trừ tham sân si”*, đây chính là đức hạnh. Người nghiêm trì giới luật, sống trong khuôn khổ phép tắc thì đời sống thanh tịnh. Ngày nay, chúng ta vừa nghe nói đến *“sống trong khuôn khổ giới luật, phép tắc”* thì cảm thấy như bị rào nhốt trong chuồng cọp.

Người ta sống rất tự tại trong khuôn khổ đó. Phật Bồ Tát sống trong khuôn khổ, trải qua đời sống chuẩn mực, các Ngài rất tự tại. Các bậc Thánh Hiền sống trong khuôn khổ, sống trong chuẩn mực, các Ngài rất tự tại. Các bậc tu hành chân chính sống trong khuôn khổ, sống trong chuẩn mực rất tự tại. Các bậc Tỳ Kheo tăng giữ 250 giới, Tỳ Kheo ni giữ 350 giới. Hàng Bồ Tát các Ngài sống trong vô lượng vô viên tế hạnh và sống rất tự tại.

Chúng ta đã ăn chay nhiều năm rồi, ăn chay trường quanh năm nhưng không hề có một chút chướng ngại. Chúng ta làm mọi việc tốt đẹp vì lợi ích chúng sinh mà không cảm thấy mệt mỏi, không cảm thấy chướng ngại. Trước mặt chúng ta có vật gì để không chuẩn chỉnh thì chúng ta sửa lại ngay. Việc này đã trở thành một thói quen, chúng ta không thấy có gì chướng ngại, vậy mà họ cho là chướng ngại.

Người xưa giáo dục chú trọng ở đức hạnh và phòng phạm để giúp chúng ta không bị rơi vào sự ô nhiễm của tâm linh. Thánh Hiền nhân nói những lời chân thành, những lợi chân thật để giáo dục chúng ta. Phật Bồ Tát các Ngài đã chứng đắc, đã trở về với tâm thanh tịnh rồi cho nên lời nói của các Ngài hoàn toàn là lời chân thật.

Người xưa rất nghiêm khắc phòng phạm sự ô nhiễm của nội tâm. Chúng ta ngày nay tùy tiện để cho nội tâm của chính mình bị ô nhiễm, thậm chí còn làm cho người khác cũng bị ô nhiễm. Hôm trước tôi thấy có một bảng in nội dung 34 khổ *“Đệ Tử Quy”* nhưng họ lại bổ sung thêm một đoạn 5 - 6 câu vào sau khổ 34. Họ cho rằng họ là Thánh Hiền, họ là *“Khổng Lão Phu Tử thời hiện đại”* nên họ dám tùy tiện bổ sung thêm nội dung. Vậy thì người đời sau làm sao mà biết được đó không phải là lời của Thánh Hiền. Nếu ai đó có đủ tài năng, có đủ đức hạnh, có đủ năng lực để sáng tác thì nên viết rõ tên của mình, đừng lấy bản dịch của người xưa rồi viết thêm vào đó một đoạn, khiến người đời sau không thể nhận ra. Chúng ta phải hết sức cẩn thận! Chúng ta nói lời của Thánh Hiền xưa thì phải nói tròn câu, nói đúng ý, nói đủ ý, không được nói một nửa, không được triết câu đoạn ngữ, lấy mỗi nơi một chút rồi tạo thành một bài văn.

Tôi cũng từng bị người ta mạo danh. Một lần tôi tình cờ thấy một cuốn sách ghi là *“Vọng Tây Cư sĩ dịch”*. Tôi nói thẳng với người phụ trách bên nhà in: *“Tôi không dịch cuốn này, tại sao nhà in lại để tên*

tôi?”. Họ thản nhiên nói rằng tài liệu đó ở trên mạng internet nên họ in ra để bán. Họ tùy tiện, chỉ biết in sách để bán có lợi nhuận, không cần biết đến trách nhiệm nhân quả. Những việc mạo danh Hòa Thượng Tịnh Không thì rất nhiều. Sau này, Kinh pháp nhà Phật cũng sẽ có người tùy tiện sửa đổi, điều chỉnh như vậy.

Hòa Thượng Tịnh Không trả lời Phật pháp vấn đáp trong rất nhiều buổi khác nhau. Họ cắt dán, lồng ghép các câu trả lời của Ngài về hộ niệm ở các buổi vấn đáp khác nhau, tạo thành một đĩa rồi đặt tên là “*Hòa Thượng Tịnh Không đề xướng hộ niệm*”. Người ngày nay rất “*to gan*”! Chúng ta là người học Phật thì phải hết sức cẩn thận, đừng làm việc “*to gan*” như vậy!

Khổng Lão Phu Tử rất xem trọng đức hạnh và ngôn ngữ, vì ngôn ngữ dẫn đạo người khác, dạy bảo người khác. Trong lời nói, chúng ta phải hết sức cẩn trọng! Nếu chúng ta không có trí tuệ, chúng ta dùng tri thức thế gian, gọi là “*thế trí biện thông*” khiến người mê hoặc điên đảo thì chúng ta sẽ tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. “*Thế trí biện thông*” thì không cần thiết. “*Trí tuệ biện tài*” mới là cần thiết. Muốn có trí tuệ thì phải tu Giới, tu Định. Người không tu Giới, không tu Định mà có “*biện tài*” thì đó toàn là vọng tưởng, rất nguy hiểm.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta: “***Nói khéo, mê hoặc người là đại tội***”. Người ta còn khuyên tôi: “*Thầy giảng bài mà Thầy khen, Thầy cười thì tuyệt vời!*”. Tôi nói: “*Tôi nói lời chân thật còn không đủ thời gian để nói, làm sao có thể nói lời đả moi, nói lời không thật?*”.

Hòa Thượng nói: “Người xưa phòng phạm rất nghiêm khắc để giữ cho lòng người không bị ô nhiễm bởi tà tri tà kiến. Nếu đã tà tri tà kiến thì không bao giờ gặp được chánh tri chánh kiến, tác hại vô cùng to lớn! Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận! Đã nói thì phải nói lời chân thật. Nếu nói lặp lại lời của Phật Bồ Tát thì chúng ta phải nói đúng, nói đủ, không được nói nửa vời khiến người ta hiểu sai. Nếu nói lặp lại lời của Thánh Hiền thì chúng ta cũng phải nói đủ, nói đúng, không được tự ý thêm bớt. Lời dạy của Phật Bồ Tát, lời của Thánh Hiền là được nói ra từ tâm thanh tịnh, cho nên rất vừa vặn, đủ ý. Chúng ta thêm vào ý của mình chính là thêm vào vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đó là đại tội.

Hàng ngày, tôi dặn các chú hàng ngày nói ít đi một chút. Tôi đau lòng không phải bởi vì họ không nghe lời tôi mà đau lòng vì việc làm của họ không tốt cho chúng sanh, làm thương tổn chúng sanh, có hại cho chúng sanh, có hại cho đại chúng.

Bài học hôm nay, chúng ta cần ghi nhớ: Khổng Lão Phu Tử dạy người, điều đầu tiên là đức hạnh, điều thứ hai là ngôn ngữ. Thích Ca Mâu Ni Phật dạy người tu tâm thanh tịnh, mà tu tâm thanh tịnh cũng chính là đức hạnh. “*Trí tuệ biện tài*” chính là ngôn ngữ, nhưng “*biện tài*” trong nhà Phật là phải dùng trí tuệ chứ không phải là nói cho hay, nói cho lưu loát. Muốn có trí tuệ thì chúng ta phải tu Giới, tu Định, tu Huệ. Có Giới, có Định thì mới có Huệ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!